

B İ L İ M K U R G U K L A S İ K L E R İ

FRANK HERBERT
DUNE SAPKINLARI

Çeviren
Dost Körpe

ithaki

Disiplinlerin büyük bölümü gizlenmiştir ve insanı özgürleştirmek değil kısıtlamak için tasarlanmışlardır. Neden diye sormayın. Nasıl sorusunu sorarken dikkatli olun. Neden sorusu, mutlaka paradoksa götürür. Nasıl sorusuysa insanı bir sebep-sonuç evreninde kısıtlı bırakır. İkisi de sonsuz olanı inkâr eder.

–Arrakis Apokrifi

“Taraza, bu Duncan Idaho gulâmlarından tam on bir tane tükettiğimizi söylemiştir sana, değil mi? Bu on ikinci gulâm.”

16 Üçüncü kattaki korkuluk duvarından aşağıya, duvarlarla çevrili çimenlikte tek başına oynayan çocuğa bakan yaşlı Rahibe Ana Schwangyu kasti bir hınçla konuşmuştu. Gammu gezegeninin parlak öğle güneşinin ışığı, altlarında uzanan avlunun beyaz duvarlarından yansıyor ve genç gulâmı, üstüne projektör tutulmuş gibi aydınlatıyordu.

Rahibe Ana Lucilla, *Tüketmek ha!* diye düşündü. Schwangyu'nun tavrının ve sözcük seçiminin ne kadar da soğuk, gayrişahsi olduğunu düşünürken başını hafifçe, onay niyetine sallama izni verdi kendine. *Stokumuzu bitirdik; daha fazlasını gönderin!*

Çimenlikteki çocuk aşağı yukarı on iki standart yaşında gibiydi fakat orijinal anılarını henüz hatırlamamış gulâmlarda dış görünüş yanıltıcı olabilirdi. Çocuk o an başını kaldırıp yukarıya, kendisini izleyen kişilere baktı. Fizik olarak gürbüzdü ve Karakul postunu andıran siyah, takke biçimli saçının altından dosdoğru bakan gözleri dikkatliydi. Baharın bu ilk günlerindeki güneşin sarı ışığı çocuğun ayaklarının dibine ufak bir gölge düşürüyordu. Teni bronzlaşmış-

tı fakat vücudunu biraz kımıldatınca mavi renkli tek parça streç giysisinin sol omzunun biraz açılmasıyla birlikte soluk beyaz teni ortaya çıktı.

“Bu gulâmlar hem çok pahalı hem de bizim için fazlasıyla tehlikeli,” dedi Schwangyu. Sesinin tonlamasız ve duygusuz çıkması etkileyiciliğini iyice artırıyordu. Bir çömeze tepeden bakarak konuşan bir Eğitimci Rahibe Ana'nın sesiydi ve bu sayede Lucilla, Schwangyu'nun gulâm projesine açıkça karşı çıkanlardan olduğunu anladı.

Taraza uyarılmıştı: “Seni kendi tarafına çekmeye çalışacak.”

“On bir başarısızlık yeter,” dedi Schwangyu.

Lucilla, Schwangyu'nun buruşuk yüz hatlarına göz atarken birden şöyle düşündü: *Belki bir gün ben de yaşlanıp öyle kırış kırış olacağım. Ve belki ben de Bene Gesseritler arasında nüfuzlu biri olurum.*

Schwangyu, Rahibeler Birliği'ne adadığı yılların izlerini taşıyan, ihtiyar ve ufak tefek bir kadındı. Lucilla atanmasından sonra yaptığı araştırmalar sayesinde, Schwangyu'nun üstündeki geleneksel siyah çüppenin altında gizlenen sıksa bedeni, kadının giyinmesine yardım eden yardımcıları ve onun için yetiştirilen erkekler dışında pek gören olmadığını biliyordu. Schwangyu'nun ağzı genişti ve altdudağı, yaşlandıkça sivri çenesine doğru yelpaze şeklinde yayılarak uzanan kırışıklıklar yüzünden büzülmüştü. Az ve öz konuşmayı yeğlemesi ve sert tavrı, huyunu suyunu bilmeyenler tarafından öfke belirtisi olarak yorumlanırdı çoğunlukla. Gammu Kalesi'nin komutanı, çoğu Rahibe Ana'dan daha ketum ve dışı kapalıydı.

Lucilla, gulâm projesinin tamamı hakkında bilgi sahibi olmayı bir daha istedi. Fakat Taraza onu açıkça uyarılmıştı: “Gulâmın emniyeti konusunda Schwangyu'ya güven olmaz.”

“Daha önceki on bir gulâmın büyük bölümünün ölümünden bizzat Tleilaxlıların sorumlu olduğuna inanıyoruz,” dedi Schwangyu. “Sırf bu bile manidar.”

Lucilla, Schwangyu'nun tavrına karşılık olarak, aynı şekilde sakin ve neredeyse hissizce beklemeye başladı. Bu tavrıyla şöyle diyordu: "Senden çok daha genç olabilirim ama ben de tam bir Rahibe Ana'yım, Schwangyu." Schwangyu'nun bakışlarını hissedebiliyordu.

Schwangyu bu Lucilla'nın hololarını görmüştü fakat kadını böyle kanlı canlı haliyle görmek daha huzursuz ediciydi. Lucilla'nın en iyi eğitimi almış bir Koşullandırıcı olduğuna şüphe yoktu. Masmaviliği lenslerle gizlenmemiş gözlerinin delici bakışları, uzun ve oval biçimli yüzüne uyuyordu. Siyah aba cüppesinin kukuletası geriye atılmış olduğundan, tokayla tepeden sıkıca toplanmış ve sırtına dökülen kahverengi saçı açıktaydı. Lucilla'nın dolgun memelerini en bol cüppe bile tamamen gizleyemezdi. Anaç doğasıyla tanınan bir genetik soydan geliyordu ve Rahibeler Birliği'ne daha şimdiden üç çocuk doğurmuştu, ki bunlardan ikisinin babası aynıydı. Evet... Lucilla kahverengi saçı, anaç mizacı ve dolgun memeleriyle gerçekten etkileyici bir kadındı.

18

"Pek konuşmuyorsun," dedi Schwangyu. "Taraza'nın seni hakkımda uyardığı sonucunu çıkarıyorum bundan."

Lucilla, "Suikastçıların bu on ikinci gulâma da öldürmeye çalışacağına inanman için sebep var mı?" diye sordu.

"Bunu bir kez denediler bile."

Lucilla, *Schwangyu hakkında düşünürken aklıma "sapkınlık" kelimesinin gelmesi ne tuhaf*, diye düşündü. Rahibe Analar arasında sapkınlık mümkün müydü? Bu kelimenin dinsel içeriği, Bene Gesseritlere hiç uymuyordu. Dinsel olan her şeyi böylesine yoğun bir şekilde manipülasyon aracı olarak kullanan insanlar arasında sapkın hareketler nasıl yer bulabilirdi ki?

Lucilla dikkatini aşağıdaki gulâma yöneltti; tam o anda yan taklalar atmaya başlayan gulâm çember çizdikten sonra durup tekrar yukarıya, korkuluk duvarının ardındaki gözlemcilere baktı.

Schwangyu alaycı bir tonla, “Ne kadar da güzel yapıyor!” dedi. İhtiyarın aslında o gulâmı bir kaşık suda boğmak istediği sesinden biraz anlaşıyordu.

Lucilla, Schwangyu’ya göz attı. *Sapkınlık*. “Görüş ayrılığı” uygun tabir değildi. “Muhalefet” sözcüğü de Lucilla’nın yaşlı kadında sezebildiği şeyi tam olarak karşılamıyordu. Sezdiği, Bene Gesseritleri paramparça edebilecek bir şeydi. Taraza’ya, Başrahibe Ana’ya karşı isyan? Düşünülemezdi bile! Başrahibe Analar hükümdar yetkileriyle donatılırdı. Taraza tavsiye ve fikirleri dinledikten sonra kararını bir kez verdi mi bütün Rahibeler uymak zorundaydı.

“Yeni sorunlar yaratmanın hiç sırası değil!” dedi Schwangyu.

Ne demek istediği açıkça ortadaydı. Dağılış sırasında göç eden halklar geri geliyordu ve bu Yitmişlerden bazıları Rahibeler Birliği için tehdit oluşturuyordu. *Saygın Analar!* Bu sözcükler “Rahibe Analar” a ne kadar da benziyordu.

Lucilla kadının ağzını aramak için ani bir saldırıda bulunma riskine girdi: “Yani şu Dağılıştan dönen Saygın Analar sorununa mı odaklanmalıyız sence?”

“Odaklanmak mı? Pöh! Onlarda bizim güçlerimiz yok. Sağduyulu davranmıyorlar. Melanj konusunda da ustalık sahibi değiller! Bizden de bunu istiyorlar zaten... Baharat hakkındaki bilgilerimizi.”

Lucilla, “Olabilir,” diye karşılık verdi. Eldeki kanıtları yetersiz bulduğundan bu savı tamamen kabul etmeye yanaşmıyordu.

“Başrahibe Ana Taraza bu gulâmlarla uğraşmaya kendini fazla kaptırdı,” dedi Schwangyu.

Lucilla suskunluğunu sürdürdü. Gulâm projesi, Rahibeler Birliği’nin eski bir yarasını deşmişti kesinlikle. Yeni bir Kuisatz Haderah’ın ortaya çıkmasına yol açmaları olasılığı, çok küçük de olsa Rahibelerin öfke ve korkuyla ürpermesine sebep oluyordu. Tiran’ın solucan kalıntılarıyla uğraşmak! Bu son derece tehlikeli bir işti.

Schwangyu, “Şu gulâmı Rakis’e asla götürmemeliyiz,” diye mırıldandı. “Bırakalım solucanlar uyusun.”

Lucilla dikkatini bir kez daha gulâm çocuğa yöneltti. Çocuk, ardında iki Rahibe Ana’nın bulunduğu yüksek korkuluk duvarına sırtını dönmüştü fakat kendisi hakkında konuştuklarını bildiği ve tepkilerini beklediği duruşundan anlaşıyordu.

“Seni çağırdılar ama çocuğun henüz çok küçük olduğunun farkındasındır şüphesiz,” dedi Schwangyu.

Lucilla, “Bu kadar küçük bir çocuğa derin koşullandırma yapıldığını hiç duymadım,” diyerek ona katıldı. Biraz kendiyse alay edercesine konuşmaya özen göstermişti; Schwangyu’nun bunu fark edeceğini fakat yanlış yorumlayacağını biliyordu. Üreme işi ve bu işle ilgili tüm gereksinimlerin dikkatle karşılanması Bene Gesseritlerin başlıca uzmanlık alanıydı. Schwangyu şimdi, *Sevgiyi kullan ama ondan sakın*, diye düşünüyor olmalıydı. Rahibeler Birliği analistleri sevginin kökenlerini bilirdi. Bunu gelişimlerinin epey başlarında incelemiş olsalar da, etkileri altındaki kişilerde ortadan kaldırmaya asla cesaret edememişlerdi. Kural, sevgiye göz yummak ama ondan sakınmaktı. Sevginin insanın genetik yapısının derinlerinde yattığını, türün devamlılığını garantileyen bir güvenlik ağı teşkil ettiğini bilmek şarttı. Gerktiğinde onu kullanırdınız; Rahibeler Birliği’nin emelleri uğruna, bazı kişilerde (bazen birbirlerine karşı) koşullandırma yoluyla sevgi uyandırır ve böylece de söz konusu kişilerin sıradan farkındalıkla kolay kolay fark edilemeyecek, güçlü bağlarla bağlanmasını sağlardınız. Başkaları bu tür bağları fark edebilir ve kullanabilirdi fakat birbirine bağlanmış kişiler bilinçsizce dans eden kuklalardan farksız olurdu.

Lucilla’nın suskunluğunu yanlış yorumlayan Schwangyu, “Onu koşullandırmanın hata olduğunu söylemek istemedim,” dedi.

Lucilla ters konuştu: “Biz emredileni yaparız.” Schwangyu bundan istediği anlamı çıkarsındı bakalım.

“Yani sen gulâmın Rakis’e götürülmesine karşı değilsin,” dedi Schwangyu. “Meselenin tüm ayrıntılarını bilsen, emirlerle böyle körü körüne bağlı kalmayı sürdürür müydün acaba?”

Lucilla derin bir nefes aldı. Şu an, Duncan Idaho gulâmlarına dair planı tamamen öğrenmek üzere miydi?

“Rakis’te Sheeana Brugh adında bir kız çocuğu var,” dedi Schwangyu. “Dev solucanları kontrol edebiliyor.”

Lucilla can kulağıyla dinlediğini gizledi. *Dev solucanları. Şeyh Hulud’u değil. Şeytan’ı da değil. Dev solucanları.* Tiran’ın öngördüğü kumsüvarisi sonunda ortaya çıkmıştı!

Lucilla susmayı sürdürürnce Schwangyu, “Laf olsun diye konuşmuyorum,” dedi.

Lucilla, *Kesinlikle*, diye düşündü. *Ayrıca bir şeyin mistik anlam içeren adını değil, tanımlayıcı etiketini söylüyorsun. Dev solucanlar. Ve aslında Tiran II. Leto’yu düşünüyorsun; onun sonsuz rüyası bu solucanların her birinde, küçük birer farkındalık incisi halinde taşınıyor. Veya en azından, buna inanmaya sevk ediliyoruz.*

21

Schwangyu aşağıyı, çimenlikteki çocuğu başıyla gösterdi. “Onların şu gulâmının, solucanları kontrol edebilen kızı etkileyebileceğini düşünüyor musun?”

Lucilla, *Nihayet ağzımızdaki baklayı çıkardık*, diye düşündü. “Böyle bir soruyu yanıtlamama gerek yok,” dedi.

“*Cidden* ihtiyatlısın,” dedi Schwangyu.

Lucilla sırtını geriye kavislendirerek gerindi. *İhtiyatlı mı? Evet, kesinlikle!* Taraza onu uyardı: “İşin içinde Schwangyu varken son derece ihtiyatlı fakat hızlı olmalısın. Başarmak için çok dar bir zaman aralığımız var.”

Lucilla, *Neyi başarmak için?* diye merak etti. Yan gözle Schwangyu’ya baktı. “Tleilaxlıların bu gulâmlardan on birini öldürmeyi başarmış olabileceklerini sanmıyorum. Savunmalarımızı nasıl aşabilirler ki?”

“Artık Başar’ımız var,” dedi Schwangyu. “Belki o, felakete engel olabilir.” Buna inanmadığı sesinden belliydi.

Başrahibe Ana Taraza şöyle demişti: “Sen Koşullandırıcı’sın, Lucilla. Gammu’ya gidince durumu biraz anlayacaksın. Ama işini yapmak için tüm planı bilmene gerek yok.”

Şimdi çömelmiş, avuç avuç çim yolmakta olan gulâma yukarıdan öfkeyle bakan Schwangyu, “Bedeli düşün!” dedi.

Fakat Lucilla bu işin bedelle alakalı olmadığını biliyordu. Başarısızlığın açıkça kabul edilmesi meselesi çok daha önemliydi. Rahibeler Birliği yanlabildiğini ifşa edemezdi. Fakat bir Koşullandırıcı’nın böylesine çabuk çağrılmış olması gerçeği... Çok şey anlatıyordu. Taraza, Koşullandırıcı’nın bunu görüp planın bir kısmını bu sayede anlayacağını biliyordu.

Schwangyu kemikli elini uzatarak, şimdi tek başına oynamaya geri dönmüş, çimlerde koşup yuvarlanan çocuğu gösterdi.

“Politika,” dedi Schwangyu.

Lucilla, Schwangyu’nun *sapkınlığının* temelinde hiç şüphesiz Rahibeler Birliği’nin güttüğü politikaların yattığını düşündü. Ortadaki iç çekişmenin hassaslığı, Schwangyu’nun buradaki, Gammu’daki kalenin komutanı yapılmasından anlaşılabilirdi. Taraza’ya karşı çıkanlar susup bir kenara çekilmeyi reddediyorlardı.

Schwangyu dönüp dosdoğru Lucilla’ya baktı. Yeterince söz söylenmişti. Yeterince söz dinlenmişti ve Bene Gesserit farkındalığı eğitimi almış zihinlerin süzgecinden geçirilmişti. Rahibeler Meclisi, bu Lucilla’yı büyük bir özenle seçmişti.

Lucilla, yaşlı kadının dikkatli gözlerle incelediğini fark etse de, en derininde yatan gaye hissini o bakışların etkilemesine izin vermeyi reddetti... O his ki stresli zamanlarda her Rahibe Ana ondan destek alabilirdi. *İşte. Bana istediği kadar baksın bakalım.* Lucilla döndü ve dudaklarında yumuşak bir gülümsemeyle, karşılarındaki çatıya göz gezdirdi.

Çatıda, ağır lazer tüfeği taşıyan üniformalı bir adam belirdi; iki Rahibe Ana’ya bir an baktıktan sonra aşağılarındaki çocuğa odaklandı.

Lucilla, “O kim?” diye sordu.

“Patrin, Başar’ın en güvendiği yaveri. Altı üstü Başar’ın emir subayı olduğunu söylüyor ama buna inanmak için kör ve salak olmak gerek.”

Lucilla karşısındaki adamı dikkatle inceledi. Patrin buydu demek. Taraza’nın dediğine göre, adam Gammu’nun yerlisiydi. Bu iş için bizzat Başar tarafından seçilmişti. Zayıf, sarışın bir adamdı; askerlik için epey yaşlı gibi görünüyordu fakat emekli olmuş Başar geri çağrıldığında, bu görevi Patrin’le paylaşmakta ısrar etmişti.

Schwangyu, Lucilla’nın gözlerini Patrin’den ayırıp gerçekten kaygıyla gulâma baktığını fark etti. Evet, Başar bu kaleyi koruması için geri çağrıldıysa gulâm sahiden çok büyük tehlikede demektir.

Lucilla şaşkınlıkla irkildi birden. “Aaa... Şey yapıyor...”

“Miles Teg’in emirleri,” dedi Schwangyu, Başar’ın adını anarak. “Gulâmın oynadığı bütün oyunlar eğitiminin parçası. Kasları, özgün haline döndürüleceği gün için hazırlanmalı.”

“Ama orada, aşağıda yaptığı şey sıradan bir egzersiz değil,” dedi Lucilla. Bir zamanlar aldığı eğitimi hatırlayan kasları kendiliğinden tepki verip kıpırdanmaya başlamıştı.

“Bu gulâmdan yalnızca Rahibeler Birliği’nin ezoterik sırlarını gizliyoruz,” dedi Schwangyu. “Onlar dışında, bilgi depomuzdaki her şey onun olabilir.” Bu durumdan hiç hoşlanmadığı ses tonundan belliydi.

Lucilla, “Bu gulâmın yeni bir Kuisatz Haderah haline gelebileceğine kimse inanmıyordur herhalde,” diye itiraz etti.

Schwangyu omuz silkmekle yetindi.

Lucilla kendini adamakıllı dinginleştirerek düşündü. Bu gulâmın erkek bir Rahibe Ana’ya dönüştürülmesi mümkün müydü? Bu Duncan Idaho kendi içine, hiçbir Rahibe Ana’nın inmeye cesaret edemediği kadar derinlere bakmayı öğrenebilir miydi?

Schwangyu neredeyse hırıltıyla mırıldanarak konuşmaya başladı: “Bu projenin amacı... Tehlikeli bir planları var. Üstelik onlar da aynı hatayı yapabilir...” Sustu.

Lucilla, *Onlar*, diye düşündü. *Onların gulâmı*.

“İxlilerin ve Balıklarla Konuşanların bu konudaki duruşunu kesin olarak bilmek için her şeyi verirdim,” dedi Lucilla.

“Balıklarla Konuşanlar mı!” Schwangyu bir zamanlar yalnızca Tiran’a hizmet eden kadınlar ordusunun kalıntısından bahsedildiğini duyunca başını iki yana salladı. “Onlar hakikate ve adalete inanır.”

Lucilla’nın boğazı kasılıverdi birden. Schwangyu muhalefetini açıkça söylemek dışında her türlü imayla belli etmişti. Fakat buranın komutanıydı o. Siyasetin kuralı basitti: Bir projeye karşı olanlar onun gelişimini dikkatle takip etmelidir, ki en ufak bir sorun çıktığında hemen projeden ayrılabilirler. Ama aşağıdaki çimenlikte gerçek bir Duncan Idaho gulâmı vardı; hücre karşılaştırmaları ve Gerçeğisöylenenler bunu doğruluyordu.

“Ona her türlü sevgiyi öğreteceksin,” demişti Taraza.

Lucilla dikkatini gulâmdan ayırmadan, “Öyle genç ki,” dedi.

“Genç, evet,” dedi Schwangyu. “O yüzden, tahminimce şimdilik onun anaç sevgiye olan çocuksu tepkilerini uyandıracaksın. Sonra da...” Schwangyu omuz silkti.

Lucilla kendini ele verecek bir duygusal tepki göstermedi. Bene Gesseritler emirlere uyardı. *Ben bir Koşullandırıcı’yım. Bu yüzden...* Taraza’nın emirleri ve Koşullandırıcılara verilen özel eğitim, olaylar için belirli bir gidişat tanımlıyordu.

Lucilla, Schwangyu’ya, “Görünüş ve ses itibarıyla bana benzeyen biri var,” dedi. “Buradaki Koşullandırıcılık işini onun için yapacağım. Kim olduğunu sorabilir miyim?”

“Hayır.”

Lucilla suskun kaldı. Bu sorunun yanıtlanmasını zaten ummamıştı fakat Kıdemli Güvenlik Anası Darwi Odrade’ye

çok benzediği kendisine defalarca söylenmişti. “*Odrade’nin gençlik halisin.*” Lucilla bu lafı defalarca duymuştu. Hem Lucilla hem de Odrade elbette ki Atreides soyundan geliyorlardı ve Siona’nın torunlarındandı. *Bu* genler Balıklarla Konuşanların tekelinde değildi! Lucilla’nın bir Rahibe Ana olarak sahip olduğu *Diğer Bellekler*, doğrusal seçiciliklerine ve yalnızca kadınlara ait belleklerle sınırlı olmalarına karşın, gulâm projesinin geniş yapısı hakkında önemli ipuçları veriyordu. Rahibeler Birliği’nin beş bin yıl kadar önceki genetik manipülasyonlarının bir ürünü olan Jessica kişiliğinin tecrübelerinden sık sık faydalanan Lucilla, şimdi o kaynağa bakmaktan ölesiye korkuyordu. Burada tanıdık bir süreç vardı. Lucilla bunun karşısında öyle yoğun bir felaket hissine kapıldı ki, Rahibeler Birliği eğitiminin en başında kendisine öğretilen *Korkuya Karşı Dua’yı* içgüdüsel olarak okumaya başladı:

“*Korkmamalıyım. Korku katilidir aklın. Korku, mutlak yıkım getiren küçük ölümdür. Korkumla yüzleşeceğim. Onun etrafımdan ve içimden geçip gitmesine izin vereceğim. Ve geçip gittiğinde, onun izlediği yolu görmek için iç gözümü kullanacağım. Korkunun geçtiği yerde hiçbir şey olmayacak. Yalnızca ben kalacağım.*”

Lucilla tekrar sakinleşti.

Bunu az çok hisseden Schwangyu da kalkanlarını biraz indirdi. Lucilla aptal değildi: Boş bir unvana ve ancak Rahibeler Birliği’ni rezil etmeyecek kadar beceriye sahip, özel bir Rahibe Ana değildi. Lucilla gerçek bir Rahibe Ana’ydı; dolayısıyla da bazı tepkiler, bir başka Rahibe Ana’nın tepkileri bile ondan gizlenemezdi. Pekâlâ, bu aptalca ve *tehlikeli* projeye ne kadar karşı olunduğunu bilsindi öyleyse!

“Gulâmlarının Rakis’i görecektedir kadar yaşayacağını düşünmüyorum,” dedi Schwangyu.

Lucilla bunu duymamış gibi yaptı. “Gulâmın arkadaşlarından bahsetsene,” dedi.

“Arkadaşı yok; öğretmenleri var sadece.”

“Onlarla ne zaman tanışacağım?” Lucilla bakışlarını karışlarındaki korkuluk duvarında tuttu; Patrin orada, alçak bir sütuna aylakça yaslanmış halde, ağır lazer tüfeğini hazır tutarak duruyordu. Lucilla, Patrin’in kendisini seyrettiğini fark edince afalladı birden. Patrin, Başar’ın gönderdiği bir mesajdı aslında! Schwangyu da bunu görmüş ve anlamıştı besbelli. *Gulâmu koruyoruz!*

“Özellikle Miles Teg’le tanışmak için sabırsızlanıyorsunuzdur,” dedi Schwangyu.

“Onunla da tanışmak istiyorum, evet.”

“Önce gulâmla temas kurmak istemez misin?”

“Onunla temas kurdum zaten.” Lucilla başıyla aşağıdaki kapalı avluyu gösterdi; oradaki çocuk yine neredeyse hiç kımıldamadan durmuş yukarıya, Lucilla’ya bakıyordu. “Düşünceli biri.”

26 “Diğerleri hakkında sadece raporları okudum ama anladığım kadarıyla o seride en düşünceli olan bu,” dedi Schwangyu.

Lucilla elinde olmaksızın hissettiği ürpertiye bastırıldı; Schwangyu itirazını her fırsatta, gerek sözleri gerekse tavırlarıyla, şiddetle belli ediyordu. Aşağıdaki çocuğu bir insan olarak gördüğüne dair en ufak bir emare sergilemiyordu.

Lucilla bunu düşünürken bulutlar güneşi örttü, bu saatlerde çoğunlukla yaptıkları gibi. Kale surlarının üstünden esen soğuk bir rüzgâr avluda dönüp durmaya başladı. Çocuk dönüp uzaklaştı ve vücut ısısını artırmak için bu kez egzersizini daha hızlı yapmaya girişti.

Lucilla, “Yalnız kalmak için nereye gidiyor?” diye sordu.

“Genellikle odasına. Kaçmak için tehlikeli girişimlerde bulundu birkaç kez ama onu yıldırık.”

“Bizden epey nefret ediyor olmalı.”

“Ediyordur eminim.”

“Bu meseleyle doğrudan ilgilenmem gerekecek.”

“Koşullandırıcı değil misin? Nefreti yenebileceğine şüphelenilmemeli.”

“Geasa’yı kastetmiştim.” Lucilla, Schwangyu’ya anlamlı bir bakış attı. “Geasa’nın öyle büyük bir hata yapmasına izin vermene çok şaşırırım doğrusu.”

“Gulâmın eğitiminin normal ilerleyişine ben karışmam. Öğretmenlerinden biri onu gerçekten sevmeye başlarsa bu benim sorunum değil.”

“Çekici bir çocuk,” dedi Lucilla.

Egzersiz oyunlarını sürdüren Duncan Idaho gulâmını bir süre daha izlediler. Her iki Rahibe Ana’nın da aklından Geasa geçti; Geasa, gulâm projesi için buraya getirilen ilk öğretmenlerdendi. Schwangyu’nun ne demek istediği açıktı: *Geasa kutlu bir hataydı*. Lucilla ise sadece şunu düşünüyordu: *Schwangyu’yla Geasa işimi zorlaştırdılar*. Her iki kadın da bu düşüncelerin bağıllık duydukları şeyleri sergilediğini bir an bile düşünmediler.

Lucilla avludaki çocuğu izlerken Tiran Tanrı İmparator’un başarılarına yeni bir hayranlık duymaya başladı. II. Leto bu gulâm tipini aşağı yukarı üç bin beş yüz yıl boyunca, sayılmayacak kadar çok kez, birbiri ardınca kullanmıştı. Ve Tanrı İmparator II. Leto sıradan bir doğa kuvveti değildi. İnsanlık tarihinde görülmüş en büyük ezici güçtü ve her şeyi ezip geçmişti: sosyal sistemleri, doğal ve anormal nefretleri, yönetim biçimlerini, ritüelleri (hem tabu hem de resmi olanları), az ya da çok disiplinli bütün dinleri. Tiran, ezici ağırlığıyla üzerinden geçtiği her şeye damgasını vurmuştu, Bene Gesseritlere bile.

II. Leto bunu “Altın Yol” diye adlandırmıştı, aşağıdaki bu Duncan Idaho tipi gulâm da o huşu verici geçişte önemli rol oynamıştı. Lucilla, Bene Gesserit vakayinamelerini incelemişti, ki bunlar evrendeki en iyi vakayinamelerdi muhtemelen. Bugün bile, eski İmparatorluk Gezegenlerinin çoğunda, yeni evli çiftler doğuya ve batıya su serpiştirerek kendi dille-

rinde, “Lütuflarının bu adaktan bize geri akmasına izin ver, ey Kudret ve Merhameti Sonsuz Tanrı,” diye dua ederdi hâlâ.

Bir zamanlar bu türden itaati dayatmak, dinin koruyucusu Balıklarla Konuşanların ve onlara bağlı rahiplerinin göreviydi. Fakat dinleri kendi momentumunu kazanınca, yaygın bir kompüsiyona dönüşmüştü giderek. İmanlıların en şüphecileri bile, “Bir zararı olmaz,” diyordu. Bene Gesseritlerin Missionaria Protectiva’sının en iyi din mühendisleri bile bu başarıya gıpta ve hasetle bakıyordu. Tiran, Bene Gesseritlerin en iyilerine bile üstün çıkmıştı. Tiran’ın ölümünden bin beş yüz yıl sonra bile, Rahibeler Birliği onun müthiş başarısının temel düğümünü çözmekten âcizdi.

Lucilla, “Çocuğun dinsel eğitiminden kim sorumlu?” diye sordu.

“Hiç kimse,” dedi Schwangyu. “Neden boşuna uğraşalım ki? Özgün anıları uyandırılırsa zaten din konusunda kendi fikirlerine sahip olacak. O zaman gerekirse bu fikirlerle uğraşırız.”

Aşağıdaki çocuğun egzersiz zamanı bitmişti. Korkuluk duvarının üstünden kendisini izleyen kadınlara tekrar bakmadan kapalı avludan çıktı ve soldaki geniş bir antreye girdi. Patrin de iki Rahibe Ana’ya bakmadan nöbet yerinden ayrıldı.

“Teg’in adamlarını küçümseme,” dedi Schwangyu. “Kafalarının arkasında gözleri vardır onların. Teg’in öz annesi bizdendi, biliyorsun. Teg o gulâma, asla paylaşılmaması daha iyi olan şeyler öğretiyor!”

Patlamalar sıkıştırılmış zamandır da. Doğal evrendeki gözlemlenebilir değişimlerin çoğu, bir ölçüde ve bazı açılardan patlamalardır aslında; yoksa onları fark etmezsiniz. Değişimin Sarsıntısız Süreğenliği yeterince yavaşlatılırsa, yaşam/dikkat süresi fazla kısa gözlemciler tarafından fark edilmez. Bu yüzden size diyorum ki, ben asla fark etmeyeceğiniz değişimler gördüm.

-II. LETO

Rahibeler Meclisi Gezegeni'nin sabah aydınlığında, Başrahibe Ana Alma Mavis Taraza'nın masasının karşısında duran kadın uzun boylu ve esnekti. Vücudunun her hareketiyle ifade ettiği zarafeti, omuzlarından yere kadar inen, siyah ve parıltılı aba cüppesi bile tamamen gizleyemiyordu.

Oturduğu koltuk-köpekte öne eğilen Taraza, kayıt aktarıcı tarafından masasının üstüne, yalnızca onun gözleri için görüntüsü düşürülen, sıkıştırılmış Bene Gesserit gliflerini inceledi.

Görüntüdeki yazıya göre, şu an Taraza'nın karşısında duran kadının adı Darwi Odrade'ydi; ardından kadının tam bir biyografisi verildi ki Taraza orada yazanları zaten ayrıntısına dek biliyordu. Yine de bu görüntü çeşitli işlere yarıyordu... Başrahibe Ana için güvenilir bir hatırlatıcıydı; ayrıca, önündeki kayıtlara göz gezdirir gibi görünürken arada sırada durup düşünmesine imkân sağlıyordu; son olarak da, görüşme sırasında bir olumsuzluk yaşanırca Taraza son çare olarak bu kayıtlardan faydalanacaktı.

Odrade, Bene Gesseritler için on dokuz çocuk doğurmuştu; Taraza gözlerinin önünden geçen bu bilgiyi okudu. Her

çocuğun babası farklıydı. Bu alışılmadık bir şey değildi fakat Rahibeler Birliği'ne verdiği bu önemli hizmetin Odrade'nin vücudunu hiç yıpratmadığı, en dikkatli incelemeyle bile görülürdü. Uzun burnu ve onu tamamlayan, çıkık elmacık kemikli yanakları kadının yüzüne doğal bir mağrurluk katıyordu. Tüm yüz hatları dar çenesine doğru iniyordu. Fakat dolgun dudakları, özenle bastırıldığı bir şehvet vaat ediyordu.

Taraza, *Atreides genlerine daima güvenebiliriz*, diye düşündü.

Odrade, arkasındaki bir perde hafifçe dalgalanınca dönüp baktı. Taraza'nın sabah odasındaydılar; burası yeşilin çeşitli tonlarıyla zarifçe dekore edilmiş, küçük bir odaydı. Taraza'yı arka plandan ayıran tek şey koltuk-köpeğin bembeyazlığıydı. Odanın cumba pencereleri doğuya, bahçeye ve çimenliğe bakıyordu; fonda da Rahibeler Meclisi Gezegeni'nin çok uzaklardaki karlı dağları vardı.

Taraza başını kaldırıp bakmadan konuştu: "Hem senin hem de Lucilla'nın görevi kabul etmenize sevindim. İşimi epey kolaylaştırıyor bu."

30

Taraza'nın masaya eğilmiş başının tepesine bakarak konuşan Odrade, "Şu Lucilla denen şahısla tanışmak isterim," dedi. Sesi yumuşak bir kontraltoyd.

Taraza genzini temizledi. "Buna gerek yok. Lucilla en iyi Koşullandırıcılarımızdandır. Ayrıca elbette ki tıpkı senin gibi o da, kendisini bu işe hazırlayacak liberal koşullandırmayı aldı."

Taraza'nın rahat sesinde neredeyse hakaretimiz bir şey vardı; Odrade içinde anında kabaran öfkeyi ancak uzun tanışıklıklarının getirdiği alışkanlıkla bastırabilirdi. Öfkesinin bir sebebinin "liberal" kelimesi olduğunu fark etti. Atreides ataları bu kelimeyi duyunca isyan ederlerdi. Odrade'nin sahip olduğu, binlerce yıl boyunca birikmiş kadın bellekleri bu kavramın ardında yatan bilinçaltı varsayımlarına ve incelenmemiş önyargılara karşı saldırıya geçiyordu sanki.

"Yalnızca liberaller gerçekten düşünür. Yalnızca liberaller

entelektüeldir. Yalnızca liberaller diğer insanların ihtiyaçlarını anlar.”

Odrade, *O kelimenin ardında ne büyük bir fesatlık gizli!* diye düşündü. Tam da gizli egolarını tatmin etmek isteyenlere göreymi.

Odrade, Taraza'nın hafif aşağılayıcı ses tonuna karşın o kelimeyi yalnızca genel anlamıyla kullandığını, Lucilla'nın onunla aynı genel eğitimi almasının özenle sağlandığını söylemek istediğini kendine anımsattı.

Taraza arkasına yaslanarak daha rahat bir oturuşa geçse de dikkatini önündeki görüntüden ayırmadı. Doğuya bakan pencerelerden giren ışık doğrudan Taraza'nın yüzüne vuruyor, burnuyla çenesinin altına gölgeler düşürüyordu. Odrade'den çok az yaşlı ve ufak tefek bir kadın olan Taraza'nın güzelliğini hâlâ büyük ölçüde koruması, zor erkeklerden çocuk yapma konusunda son derece güvenilir bir üreyici olmasını sağlamıştı. Yüzü oval biçimli ve uzun, yanaklarıysa hafifçe kıvrımlıydı. Siyah saçını arkadan sıkıca topladığından, uzun ve tepesi çıkıntılı alını açıktaydı. Taraza mükemmel hareket hâkimiyeti sayesinde, konuşurken ağzını olabildiğince az açardı. Masmavi gözleri dikkat çekiciydi; onu süzenler genellikle gözlerine bakardı. Genel olarak, Taraza'nın yüzünde gerçek duygularını pek ele vermeyen, hoş bir maske vardı sanki.

Odrade için, Başrahibe Ana'nın şu anki pozu oldukça tanıdıktı. Taraza birazdan kendi kendine mırıldanmaya başlardı. Sahiden de Taraza tam o sırada kendi kendine mırıldandı.

Başrahibe Ana masadaki görüntüde beliren biyografik bilgileri büyük bir dikkatle okurken bir yandan da düşünüyordu. Aklında pek çok mesele vardı.

Odrade'yi rahatlatan bir düşünceydi bu. Taraza insanoğlunu koruyan iyi bir gücün varlığına inanmazdı. Taraza'nın evreninde sadece Missionaria Protectiva ve Rahibeler Birliği'nin emelleri önemliydi. Bu emellere hizmet eden her

şey, hatta öleli epey olmuş Tiran'ın entrikaları bile iyiydi. Diğer her şey kötüydü. Dağılış'tan dönen davetsiz yabancılar – özellikle de kendilerine “Saygın Analar” diyen o torunlara – güven olmazdı. Taraza yalnızca kendi halkına, yani Bene Gesseritlere güvenebilirdi... Hatta bunların bir kısmı, Meclis'te kendisine karşı çıkan Rahibe Analar olsa bile.

Taraza hâlâ başını kaldırmadan konuştu: “Tiran'ın doğumundan önceki bin yıl ile doğumundan sonraki bin yıl karşılaştırdığımızda büyük savaşların epey azaldığı görülür... Bunu biliyor muydun? Tiran'dan sonra böyle savaşların sayısı eskiye göre yüzde ikinin altına düştü.”

“Bildiğimiz kadarıyla,” dedi Odrade.

Taraza bir an ona baktıktan sonra gözlerini tekrar indirdi. “Ne?”

“Bölgemizin dışında kaç savaş yapıldığını bilmemizin yolu yok. Dağılış'tan dönen insanlarla ilgili istatistikler var mı elinde?”

32

“Tabii ki yok!”

“Yani Leto bizi ehliştirmiş demek istiyorsun.”

“Öyle yorumlamak istiyorsan, evet.” Taraza masanın üstünde akan yazılarda gördüğü bir kısma işaret koydu.

Odrade, “Peki ya sevgili Başar'ımız Miles Teg?” diye sordu. “Veya ondan önceki yetenekli Başarlar? Onların bu barış ortamında payı yok mu?”

“O insanları biz seçtik,” dedi Taraza.

“Bu savaş meselesini konuşmamızın sebebini anlamıyorum,” dedi Odrade. “Savaşın şimdiki sorunumuzla ne ilgisi var?”

“Çok kötü bir patlamayla birlikte Tiran öncesi halimize dönebileceğimizi düşünenler var.”

“Ya?” Odrade dudaklarını büzdü.

“Geri dönen Yitmişlerimiz arasında, isteyen ve satın almaya *gücü yeten* herkese silah satan birkaç grup bulunuyor.”

Odrade, “Ayrıntılar?” diye sordu.

“Gelişkin silahlar Gammu’ya sel gibi akıyor; Tleilaxlıların da en tehlikeli silahlardan bazılarını depolamakta olduğu konusunda şüpheye pek yer yok.”

Taraza arkasına yaslanıp şakaklarını ovuşturdu. Alçak, neredeyse düşünceli bir sesle konuştu: “Biz en önemli anlara dair kararları, en yüce ilkeler doğrultusunda aldığımızı düşünüyoruz.”

Odrade, onu daha önce de bu halde görmüştü. “Başrahibe Ana, Bene Gesseritlerin haklılığından şüphe mi duyuyor?” diye sordu.

“Şüphe duymak mı? Yo, hayır. Ama hayal kırıklığına uğradığım oluyor. Bu son derece rafine ilkeler uğruna ömür boyu çalışıp didiniyoruz ama sonunda elimize ne geçiyor? Hayatımızı adadığımız şeylerin pek çoğunun bencilce kararlardan kaynaklandığını keşfediyoruz. Bu kararların kökeni araştırıldığında, yüce ilkelerimizle tamamen alakasız bir şekilde, sadece şahsi rahatlık ya da çıkarlar uğruna alınmış kararlar oldukları görülebiliyor. Karar *alabilen* kişilerin ihtiyaçlarını karşılamaya yönelik, geçici bir dünyevi anlaşma söz konusuydu aslında.”

“Buna siyasi zorunluluk dediğini duymuşluğum var,” dedi Odrade.

Taraza önünde akan yazılara tekrar odaklanırken, gergin ve kontrollü bir sesle konuştu: “Yargılarımızda kurumsallaşırsak bu kesinlikle Bene Gesserit’in sonunu getirecektir.”

“Benim biyografimde bencilce kararlar bulamazsın,” dedi Odrade.

“Zayıflık kaynakları, kusurlar arıyorum.”

“Onları da bulamazsın.”

Taraza gülümsemesini gizledi. Odrade’nin bu benmerkezci karşılıkla Başrahibe Ana’yı kendi tarzında iğnelediğini fark etmişti. Odrade aslında çok sabırlı olmasına, zamansız bir sabır akıntısında hareketsiz durmasına karşın, sabırsız görünmeyi çok iyi becerirdi.

Taraza zokayı yutmayınca Odrade tekrar sakince beklemeye başladı... Rahat nefesler, dingin zihin. Sabır, düşünülmezsizin geldi. Odrade geçmiş ile şimdiki zamanı aynı anda ve birbirine karıştırmadan yaşamayı çok eskiden, Rahibeler Birliği'nden öğrenmişti. Etrafını incelerken geçmişine dair ufak tefek parçalar görebiliyor ve bunları şimdiki zamandaki ekranlarda beliren görüntülere bakarcasına inceleyebiliyor, onları yaşayarak içlerinden geçebiliyordu.

Hafıza çalışması, diye düşündü. Gerekli şeyleri çıkarıp almak ve yatırıp dinlendirmek. Engelleri kaldırmak. Diğer her şey solsa da Odrade'nin karmaşık çocukluğu hâlâ canlıydı.

Odrade bir zamanlar sıradan bir çocuk gibi yaşamıştı: Bir evde, gerçek anne babası olmasalar bile ona kesinlikle gerçek ebeveynymişler gibi davranan bir adamla ve kadınla birlikte. O sırada tanıdığı diğer tüm çocuklar da benzer koşullarda yaşıyordu. *Annecikleri* ve *babacıkları* vardı. Bazen sadece babacığın ev dışında çalıştığı olurdu. Bazen de sadece annecik çalışmaya giderdi. Odrade'nin durumunda, kadın evde kalıyordu ve iş saatlerinde çocuğa bakan bir dadı yoktu. Odrade gerçek annesinin onun, yani küçük kızının öyle açıkta gizlenmesi için büyük bir meblağ ödediğini çok sonradan öğrenmişti.

Odrade akli erecek kadar büyüdüğünde kadın, "Annen seni sevdiği için bizim yanımızda sakladı," diyerek durumu açıklamıştı. "İşte bu yüzden, senin gerçek anne baban olmadığımızı asla kimseye söylememelisin."

Odrade meselenin sevgiyle alakası olmadığını sonradan öğrenmişti. Rahibe Analar öyle bayağı saiklerle hareket etmezdi, Odrade'nin gerçek annesi de bir Bene Gesserit Rahibesi'ydi.

Bütün bunlar önceden yapılan plana uygun şekilde Odrade'ye açıklanmıştı. Adı: Odrade'ydi. Kendisine sevgi ya da öfke duymayanlar ona Darwi demişlerdi hep. Genç arkadaşlarıysa doğal olarak bu ismi kısaltıp Dar diyorlardı.

Fakat her şey plana uygun gitmemişti. Odrade, pastel

mavi duvarlarında asılı hayvan ve fantastik manzara resimlerinin canlılık kattığı bir odadaki dar yatağı hatırladı. Pencerenin beyaz perdeleri bahar ve yaz esintileriyle hafif hafif dalgalanırdı. Odrade dar yatağın üstünde neşeye zıplayışını hatırladı... Bu muhteşem oyun ne büyük mutluluk verirdi: Yukarı, aşağı, yukarı, aşağı. Odrade bol bol gülerdi. Sonra, tam sıçrarken kollar onu havada yakalayıp çeker, sımsıkı bağra basardı. Bunlar bir adamın kollarıydı: Toparlak yüzlü adamın küçük bıyığı Odrade'yi gıdıklayıp kıkırdatırdı. Odrade zıpladıkça yatağın kenarı duvara çarpardı, bu yüzden de duvarda çentikler açılmıştı.

Odrade şimdi bu anıyı belleğinde canlandırıyor; onu boş verip akılcılık kuyusuna atmaya gönülsüzdü. Bir duvardaki çentikler. Kahkahaların ve neşenin izleri. Öylesine küçük şeylerin bu kadar çok şey ifade edebilmesi ne tuhaftı.

Odrade'nin son zamanlarda babacığını giderek daha fazla düşünmesi de tuhaftı. Tüm anıları hoş değildi. Babası bazen üzgün-öfkeli olur ve Odrade'nin anneciğini "kendini fazla kaptırmaması" yönünde uyarırdı. Adamın çehresi pek çok şey yüzünden duyduğu can sıkıntısını yansıttı. Kızdığında sesini yükseltirdi; böyle zamanlarda annecik usulca hareket eder, gözleri kaygı dolu olurdu. Onun kaygı ve korkusunu sezen Odrade, adama öfke duyardı. Kadın, adamı idare etmeyi en iyi bilendi. Onu ensesinden öper, yanağını okşar ve kulağına fısıldardı.

Bu kadim "doğal" duyguların Odrade'nin içinden kovulması, bir Bene Gesserit analist-gözetmeninin onun üstünde epey uğraşmasıyla mümkün olmuştu. Yine de, şimdi bile zaman içinde bulunup ayıklanması gereken kırıntılar vardı. Şimdi bile Odrade onların tamamen temizlenmediğini biliyordu.

Taraza'nın biyografi kaydını pürdikkat incelediğini görünce, Başrahibe Ana'nın gördüğü kusurun bu mu olduğunu merak etti.

Çocukluğuma ait duygularla başa çıkabildiğimi artık biliyor olmalılar.

Bütün bunlar öylesine uzak bir geçmişte kalmıştı ki. Yine de Odrade içinde hâlâ o adamla kadına dair anılar olduğunu kabul etmek zorundaydı; o ikisi öylesine güçlü bağlarla Odrade'nin içinde yer etmişlerdi ki asla tamamen silinemeyebilirlerdi. Özellikle de annecik.

Odrade'yi doğuran Rahibe Ana onu, Odrade'nin şimdi çok iyi anladığı sebeplerden dolayı, çaresizlikten Gammu'da saklamıştı. Odrade ona kızmıyordu. Annesinin yaptığı şey ikisinin de canını kurtarmak için gerekliydi. Bütün sorun, bakıcı annesinin Odrade'ye, çoğu annenin çocuklarına verdiği ve Rahibeler Birliği'nin hiç güvenmediği şeyi vermiş olmasıydı... Sevgi.

Rahibe Analar geldiğinde bakıcı anne *çocuğunun* götürülmesine direnmemişti. İki Rahibe Ana, yanlarında erkek ve kadın gözetmenlerden oluşan bir grupla gelmişlerdi. Odrade o yürek paralayıcı anın önemini ancak uzun zaman sonra kavramıştı. Kadın günün birinde ayrılık vaktinin geleceğini içten içe bilmişti hep. Bu yalnızca zaman meselesiydi. Yine de günler, yıllar –neredeyse altı standart yıl– geçtikçe kadın umut duymaya cesaret etmişti.

Sonra Rahibe Analar irikiyim refakatçileriyle çıkagelmişti. Güvenli anı beklemişlerdi sadece; Odrade'nin Bene Geseritler tarafından planlanarak üretilmiş bir Atreides çocuğu olduğunun avcılar tarafından bilinmesini istemiyorlardı.

Odrade, bakıcı annesine epey para verildiğini görmüştü. Kadın paraları yere çalmıştı. Fakat sözlü olarak itiraz etmemişti. Oradaki yetişkinler kimin güç sahibi olduğunu biliyorlardı.

Bu sıkıştırılmış duyguları çağıran Odrade, kadının sokağa bakan pencerenin önündeki düz sırtlı bir sandalyeye oturup kollarıyla kendine sarılarak öne arkaya sallanıp durmasını şimdi bile görebiliyordu. Kadın hiç ses çıkarmamıştı.

Rahibe Analar, Odrade'yi kandırıp dışarıda bekleyen yerarabasına bindirmek için Ses'in yanı sıra çeşitli hilelerden, uyuşturucu bitkilerin dumanından ve kendi haşmetli havalardan faydalanmışlardı.

“Çok kısa sürecek. Bizi gerçek annen gönderdi.”

Odrade yalan söylediklerini sezse de içinde merak uyanmıştı. *Gerçek annem!*

Bildiği tek annesini son görüşünde kadın, yüzünde perişan bir ifadeyle kendine sarılmış, pencere önündeki o sandalyede öne arkaya sallanıyordu.

Odrade sonradan o kadına geri dönmekten bahsettiğinde, o anı görüntüsü onun temel bir Bene Gesserit dersini öğrenmesi için kullanılmıştı.

“Sevgi ıstıraba yol açar. Sevgi çok kadim bir güçtür; zamanında faydalıydı fakat artık türümüzün devamlılığı için gerekli değil. O kadının hatasını, yaşadığı acıyı unutma.”

Odrade ergenliğine dek gündüz düşleri kurarak uyum sağlamıştı. Tam bir Rahibe Ana olduğunda *gerçekten* geri dönecekti. Geri dönecek ve o sevgi dolu kadını bulacaktı, her ne kadar elinde “annecik” ve “Sibia” dışında bir isim olmasa da. Odrade, o kadına “Sibia” diyen yetişkin arkadaşlarının kahkahalarını hatırladı.

Sibia Annecik.

Ama Rahibeler, Odrade'nin gündüz düşleri kurduğunu fark etmiş ve bunların kaynağını aramışlardı. Bu da ona ders vermekte kullanılmıştı.

“Gündüz düşleri kurmak, bizim simülakış dediğimiz şeyin başlangıcıdır. Simülakış, rasyonel düşüncenin vazgeçilmez bir aracıdır. Onun sayesinde zihnini temizleyebilir ve daha iyi düşünebilirsiniz.”

Simülakış.

Odrade sabah odası masasında oturan Taraza'ya odaklandı. Çocukluk travmaları, yeniden inşa edilen bellek mekânına dikkatle yerleştirilmeliydi. Bütün bunlar çok

uzaklardaki Gammu'da, Kıtlık Zamanları ve Dağılışı'nı ardından Danlıların yeni baştan inşada bulunduğu gezegende yaşanmıştı. Dan halkı... O zamanlar Dan'a Caladan denirdi. Odrade, tam anlamıyla Rahibe Ana olurken kullandığı baharatın yol açtığı acıyla birlikte bilincine sel gibi akmış olan Diğer Belleklerin tutumuna başvurarak, rasyonel düşünceye sımsıkı tutundu.

Simulakış... Bilinç süzgeci... Diğer Bellekler.

Rahibeler Birliği ona ne güçlü aletler vermişti. Ne tehlikeli aletler. Farkındalık perdesinin hemen ardında bütün o diğer hayatlar yatıyordu; bunlar önemsiz merakı tatmin yolu değil, sağ kalmaya yarayan aletlerdi.

Taraza gözlerinin önünde akan metni tercüme ederek konuştu: "Sahip olduğun Diğer Belleklere çok fazla dalıyorsun. Bu da enerjini gereksiz yere harcamana yol açıyor."

Başrahibe Ana masmavi gözlerini yukarı çevirerek Odrade'ye delici bir bakış attı. "Bazen vücudunun sınırlarını fazla zorluyorsun. Vakitsizce ölmene yol açabilir bu."

"Baharatı dikkatli kullanıyorum, Ana."

"Öyle yapmalısın zaten! İnsan vücudu melanjin da, geçmişinde gezinmenin de fazlasını kaldıramaz!"

Odrade, "Zayıf yönümü buldun mu?" diye sordu.

"Gammu!" Bu tek sözcük ne kadar da büyük bir azardı.

Odrade biliyordu. Gammu'daki o kayıp yılların kaçınılmaz travmaları. Dikkat dağıtıcıydılar; köklerinden sökülmeli ve mantıksal açıdan kabul edilir hale getirilmeliydiler.

"Ama Rakis'e gönderildim," dedi Odrade.

"İtidal aforizmalarını hatırlamaya özen göster. Kim olduğunu hatırla!"

Taraza önünde akan yazılara bir kez daha eğildi.

Odrade, *Ben Odrade'yim*, diye düşündü.

Bene Gesserit okullarında genellikle insanlara soyadlarıyla hitap edilirdi. Arkadaşlar ve tanışlar da birbirlerine soyadlarıyla hitap etmeye alıştırdı. Gizli ya da özel isimlerin payla-

şılmasının insanı sevgi tuzağına düşüren kadim bir yöntem olduğunu genç yaşta öğrenirlerdi.

Odrade'den üç sınıf yukarıda olan Taraza'ya "o daha küçük kıızı kendi sınıfının düzeyine getirmesi" görevi verilmişti; gelişmeleri dikkatle izleyen öğretmenler tarafından tasarlanan bir arkadaşlıktı bu.

"Kendi düzeyine getirmek", daha genç taraf üzerinde belirli bir üstünlük kurulması anlamına geliyordu fakat temel bilgiler, yakın yaşta biri tarafından daha iyi öğretilibilirdi. Taraza, öğrencisi hakkındaki özel kayıtları okuduktan sonra, kendisinden daha genç olan bu kıza "Dar" demeye başlamıştı. Odrade ise Taraza'ya "Tar" diyerek karşılık vermişti. Bu iki isim birbirine uyuyordu... Dar ile Tar. Rahibe Anaların bunu duyup da onları azarlamalarından sonra bile, arada sırada bu kısaltılmış isimleri "yanlışlıkla", şakalaşmak için kullanmayı sürdürmüşlerdi.

Odrade şimdi Taraza'ya tepeden bakarak, "Dar ile Tar," dedi.

Taraza hafifçe gülümsedi.

Odrade, "Dosyamda zaten çok iyi bilmediğin ne olabilir ki?" diye sordu.

Taraza dikeli arkasına yaslandı ve koltuk-köpeğin kendini bu yeni pozisyona göre ayarlamasını bekledi. Kenetli ellerini masaya koydu ve başını kaldırıp kendisinden genç kadına baktı.

Benden çok da genç değil aslında, diye düşündü.

Fakat Taraza okul yıllarından beri Odrade'yi hep kendisinden çok küçük olarak görmüş ve bu yaş farkının yarattığı uçurumun aradan yıllar geçse bile kapanmayacağını düşünmüştü.

"Başlangıçlar çok önemlidir, Dar; dikkat et," dedi Taraza.

"Bu proje başlayalı epey oldu," dedi Odrade.

"Ama senin projedeki rolün yeni başlıyor. Ayrıca biz eşî benzeri görülmemiş bir başlangıç yapıyoruz."

“Artık bu gulâmın üretilme sebebini tüm ayrıntılarıyla öğrenebilecek miyim?”

“Hayır.”

Bu kadar basitti demek. Üst düzeylerdeki tartışmanın bütün kanıtları ve “bilme ihtiyacı” tek bir sözcükle kestirilip atılmıştı. Fakat Odrade bunu anlayışla karşılıyordu. İlk Bene Gesserit Rahibeler Meclisi tarafından konulmuş örgüt kuralları vardı ve bunlar aradan geçen binlerce yılda çok az değişmişti.

Bene Gesseritler yatay ve dikey sınırlarla net bir şekilde birbirlerinden ayrılıp, yalıtılmış gruplar halinde bölünmüşlerdi; bu gruplar ancak buradan, en tepeden verilen bir emirle birleşirdi. Görevlerin (yani “atanan rollerin”) dağıtımı her hücre içinde ayrı ayrı yapılırdı. Herhangi bir hücrede yer alan aktif katılımcılar, kendileriyle paralel çalışan diğer hücrelerde kimler olduğunu bilmezdi.

Odrade, *Ama ben, Rahibe Ana Lucilla'nın paralel bir hücrede olduğunu biliyorum*, diye düşündü. *Mantıklı yanıt bu.*

40

Bu sistemin gerekliliğinin farkındaydı. Yeraltı devrim örgütlerinden kopyalanmış, kadim bir sistemdi. Bene Gesseritler kendilerini hep daimi devrimciler olarak görmüştü zaten. Devrim faaliyetleri ancak Tiran II. Leto döneminde azalmıştı.

Odrade, *Azaldı fakat ne yolundan saptı, ne de sekteye uğradı*, diye hatırlattı kendine.

“Yapmak üzere olduğun şeyin Rahibeler Birliği'ne kısa vadede zararı dokunacağını seziyorsan söyle,” dedi Taraza.

Taraza'nın *tuhaf* taleplerinden biriydi bu; Odrade böyle sorulara hiç düşünmeden, kelimelerden uzak sezileriyle yanıt bulması gerektiğini öğrenmişti... Sonra yanıtı kelimelere dökebilirdi. Çabucak konuştu: “Bir şey yapmazsak daha kötü olacak.”

“Tehlike olacağı sonucuna mantık yoluyla varmıştık,” dedi Taraza. Soğuk ve mesafeli bir sesle konuşmuştu. Odrade'nin

bu yeteneğine başvurmak zorunda kalmaktan hoşlanmazdı. O kendisinden genç kadın, Rahibeler Birliği'ne yönelik tehditleri önceden sezme yeteneğine sahipti. Bu yeteneği genetik soyundaki yabancı etkiden geliyordu elbette... Atreidesler ve tehlikeli yetenekleri. Odrade'nin üreme dosyasına özel bir not düşülmüştü: "Tüm çocukları dikkatle incelenmelidir." Bu çocuklardan ikisi sessiz sedasız öldürülmüştü.

Taraza, *Ne olursa olsun Odrade'nin yeteneğini uyandırmamalıydım, bir an için bile olsa*, diye düşündü. Fakat bazen kendine engel olamıyordu.

Taraza masasındaki projektörü kapattı ve boş masa yüzeyine bakarak konuştu: "Bizden uzaktayken mükemmel bir damızlık bulsan bile iznimizi almadan üreyemezsin," dedi.

"Öz annemin yaptığı hata buydu," dedi Odrade.

"Öz anneninin asıl hatası ürerken kimliğini ele vermektir!"

Odrade bunu daha önce de duymuştu. Atreides soyu, özel yetenekleri sebebiyle, Soy Üretme Ustası kadınlar tarafından son derece dikkatli gözlenmeliydi. Yabancı yetenek yüzünden elbette. Odrade, Kuisatz Haderah'ın ve Tiran'ın ortaya çıkmalarına yol açan yabancı yetenekten, o genetik güçten elbette haberdardı. Fakat Soy Üretme Ustaları şimdi neyin peşindeydi acaba? Genel olarak olumsuz bir yaklaşım mı benimsemişlerdi? Artık tehlikeli çocuklar istemiyor muydular! Odrade çocuklarından hiçbirini doğurduktan sonra görmemişti; gerçi Rahibeler Birliği için anormal bir durum değildi bu. Odrade kendi genetik dosyasındaki kayıtları da hiç görmemişti. Rahibeler Birliği bu konuda da yetkileri özenle ayrı tutma ilkesiyle hareket etmişti.

Peki ya gençliğimde Diğer Belleklerime konan kısıtlamalar!

Anılarında boşluklar bulmuş ve onları açmıştı. Böyle hassas üreme bilgilerine ancak Taraza ve belki başka iki meclis üyesi (muhtemelen Bellonda ve ondan yaşlı bir başka Rahibe Ana) ulaşabilirdi herhalde.

Taraza ve o diğeri, imtiyazlı bilgileri bir yabancıya vermek-

tense öleceklerine gerçekten yemin etmiş miydiler? Önemli konumda bir Rahibe Ana, Rahibe kardeşlerinden uzakta, içindeki hayatları aktarma imkânı olmadan ölürse yapılması gereken, kuralları çok net bir halefiyet ayini vardı. Bu ayin, Tiran'ın hükümdarlığı sırasında sık sık düzenlenmişti. Ne korkunç bir dönemdi! O canavarın, Rahibeler Birliği'nin devrimci hücrelerini görebildiğini bilmek! Odrade şunu biliyordu ki Rahibe kardeşleri, II. Leto'nun babaannesi Leydi Jessica'ya duyduğu derin saygı sebebiyle Bene Gesseritleri yok etmediğini hep bilmiş, bu konuda asla kendilerini kandırmamışlardı.

Orada mısın, Jessica?

Odrade içinin derinliklerinde bir kıpırdanma hissetti. Tek bir Rahibe Ana'nın hatası: "Âşık olma izni verdi kendine!" Bu küçük hata nasıl da büyük sonuçlara yol açmıştı. Üç bin beş yüz yıllık tiranlığa!

Altın Yol. Sonsuz muydu? Peki ya Dağılış sırasında yitirilen megatrilyonlar? Bütün o Yitmişlerin şimdi dönmesi nasıl bir tehdit oluştuyordu?

Taraza, Odrade'nin aklını okurcasına (bunu yapabilir gibi görünürdü bazen), "Dağılış'la gidenler bir yerlerde... Saldırmak için fırsat kolluyorlar sadece," dedi.

Odrade argümanları duymuştu: Yitmişler hem tehlikeli hem de mknatıs gibi çekiciydi. Öyle çok muhteşem bilinmeye sahiptiler ki. Binlerce yıldır yeteneklerini melanj sayesinde bileyip geliştirmiş Rahibeler Birliği... Hiç el atılmamış, öylesine büyük bir insanlık kaynağıyla neler yapmazdı? Dışarıda bir yerlerdeki sayısız geni düşünün! Evrenlerde serbestçe gezinen ve oralarda sonsuza dek yitirilebilecek potansiyel yetenekleri düşünün!

"En büyük korkuların kaynağı cehalettir," dedi Odrade.

"En büyük ihtirasların da," dedi Taraza.

"Rakis'e gidiyor muyum yani?"

"Vakti gelince. Bu işin altından kalkacağını düşünüyorum."

“Yoksa beni görevlendirmedin zaten.”

Okul yıllarından kalma bir konuşma tarzıydı bu. Fakat Taraza farkında olmadan böyle konuşmaya başladığını fark etti. Çok fazla ortak anıları vardı: Dar ile Tar'ın. Buna dikkat etmek gerekti!

“Kime sadık olduğunu unutma,” dedi Taraza.